

варвѣше подѣръз нѣго и бѣлваше вѣзъ чѣтъ хѣлы
врѣзъ нѣго. Началникатъ, като си влѣзъи
въ кѣщи, повелѣ на слѣгата си да запали
финѣръатъ и да йде да испровѣди чловѣка
до кѣщита мѣ.

НИНАДѢЖДАНА МОЛБА.

Алѣксѣндъръ са бѣше накарнилъ да разхѣпе
градѣтъ дамѣакъ, защото са вѣха протѣвъ
нѣго. Ъ нѣго градъ бѣше Янѣксѣменъ нѣго-
ватъ риторѣчскѣй ѡучѣтель, той иуаѣзе то-
гѣзи да йде да са помѡли на царѣатъ да
ги прости; но Алѣксѣндъръ токѡ като го видѣ:
закаѣ са чи не щѣ стѡри щѡто щѣ мѣ поѣзе.
Тогѣзи ѡнзи мѣдрѣй чловѣка начѣна да мѣ
са мѡли да разхѣпе градѣтъ, и Алѣксѣндъръ
като чѣ това тѡлкози зарадѣ клѣтвата, кол-
кото и западѣ ѡумната тѣзи молба прости
дамѣаканѣтъ.

ВЪВЪТИНА МѢДРОСТЬ.

Дѣ нѣсъ Ѣкѣлѣйскѣатъ царѣ ѡтѣде да са
разхѡжда ѣдѣнъ дѣнь иъз пандѣръатъ, и
като глѣдаше стѡкитѣ щѡ са продаваха,
видѣ ѣдного фѣлѡсѡфа, и ѡтѣде при нѣго та
го поспѣта, щѡ продава; а той рѣчы, мѣдрѡсть.